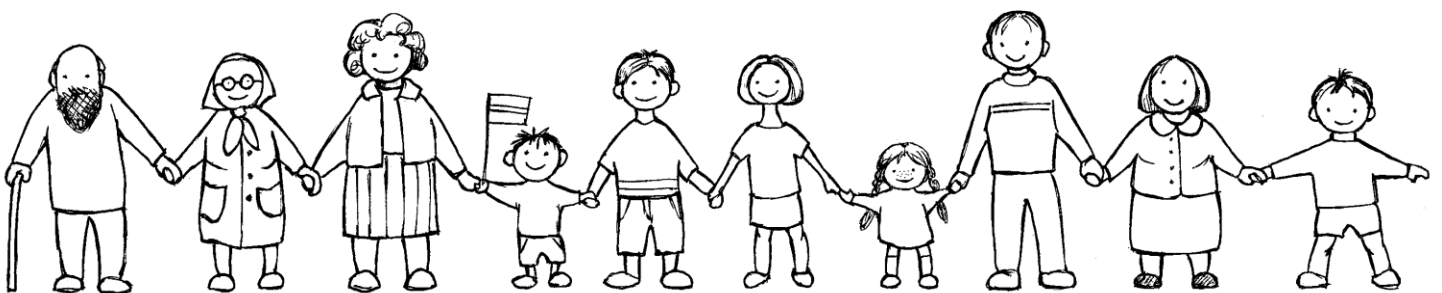
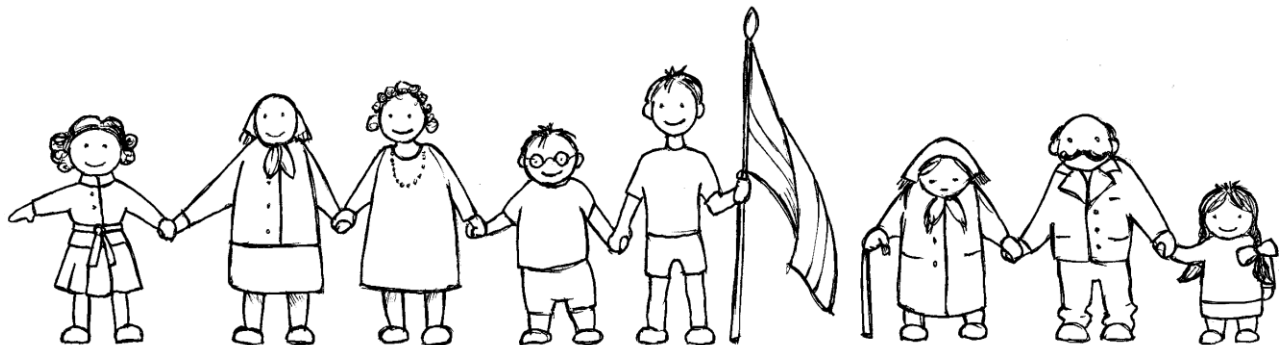
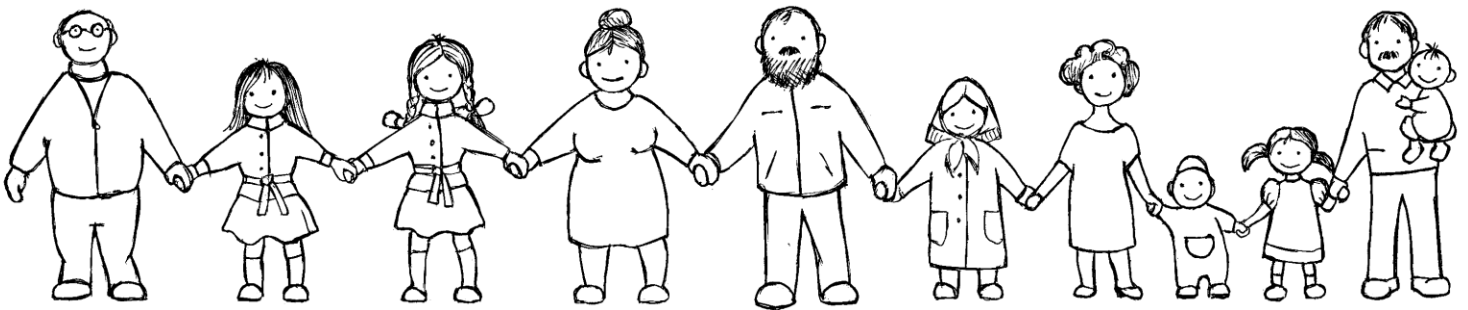

PASAKA PAR LATVIJU

SAEIMAI. KO TEIKTU ES...

ĶĒDES VĒSTULE SILTĀM ROKĀM

KRĀSOJAMI UN LASĀMI GABALI

Ievadam

Šī nav parasta grāmata. Tā vēl nav iznākusi, bet jau jāizplata internetā pēc iespējas daudziem latviešiem un Latvijai lojāliem cittautiešiem. Tā ir maza grāmatiņa, tikai trīs raksti, tomēr tās iespaids var būt tālejošs. Šis darbs nav parasts arī citā ziņā – tas rakstīts aiz pārliecības, nevis naudas vai slavas dēļ.

Pāvila pirmajā vēstulē korintiešiem atrodams viens no Bībeles skaistākajiem tekstiem: „Tad nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šās trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība.”

Ievas Nikoletas Dāboliņas trīs īsos, apbrīnojami kodolīgos rakstos izteikta viņas ticība mūsu valstij, cerība, ka tās nākotne būs gaišāka, un pāri visam, iedvesmojošos vārdos – mīlestība uz mūsu tautu un valsti. Viņa mums rāda ideālo Latviju, tādu, kādu savās sirdīs droši vien katrs no mums vēlētos. Un tā nav utopija. Tas ir reāli sasniedzams mērķis un 1940. gadā mēs pat bijām nogājuši gabaliņu ceļā uz šādu valsti. Tas ir iespējams mērķis pat samērā īsā laikā, varbūt pāris paaudžu gaitā, kas ir tikai mirklis salīdzinot ar mūsu tautas 4000 gadu garo vēsturi. Mēs to noteikti sasniegsim, ja tie, kam uzticam mūsu valsts vadīšanu laiku pa laikam pārlasītu šos trīs rakstus. Bet ne tikai viņi – mums katram tas jādara. Jā, arī Jums, man.

Grāmata iznāk mums nozīmīgā brīdī, pāris dienas pirms 11. Saeimas ievēlēšanas. Atkal mums paveras iespēja lemt savas tautas likteni, tuvoties mūsu ideālam vai attālināties. Ieva mūs mudina – iet balsot, neizniekot savu balsi sīkpartijās, balsot par latviskām partijām un godprātīgiem cilvēkiem, un svarīgākais, pirms vēlēšanām nest šo vēsti citiem.

Tas viss ir daļa no mūsu sapņu Latvijas.

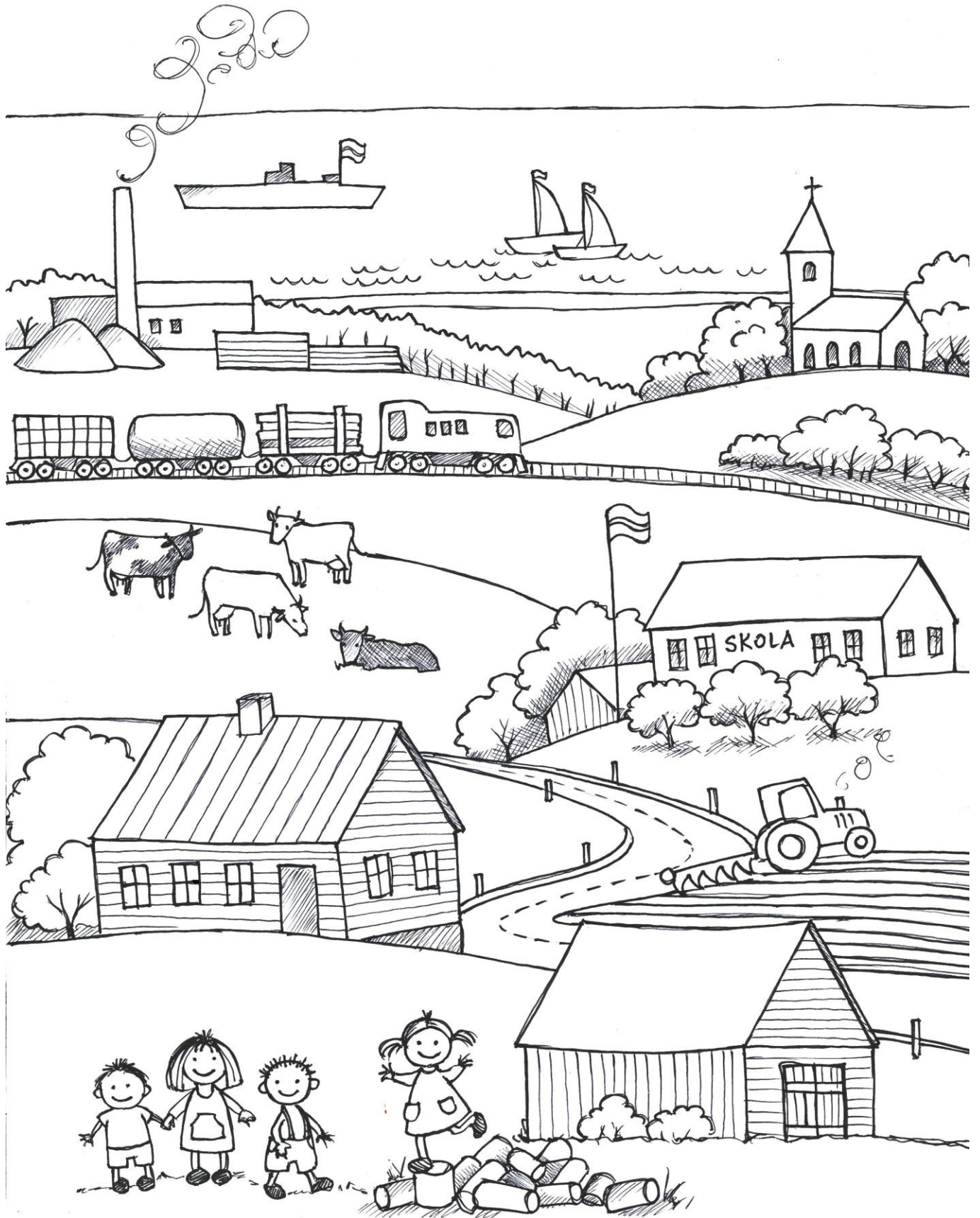
Vilis Vītols

Dzīves ceļus staigājot, ik pa laikam nonākam krustcelēs, kad jāpieņem lēmums - vai sekot kādam, vai iet un darīt pašam?

Ļoti patīkami un ērti ir sekot, cerot, ka „gan jau būs labi”. Ērti, jo nav jauzņemas atbildība. Patīkami, jo var kritizēt darītāju... Un ik reizi dusmoties, ka tomēr nav tā, kā esam cerejuši vai iedomājušies sākumā.

Izaicinoši un arī mazliet bailīgi ir radīt pašam. Radīt to, ko paši vēlamies un sapņojam.

Žaneta Jaunzeme - Grende

PASAKA PAR LATVIJU

Divdesmit divi gadi bija mūsu Latvijas Republikas zelta laikmets. Ar visām kļūdām un trūkumiem - tas ir laiks, kurā pierādījām, ka esam cienīgi, lai mums būtu sava valsts. To mums neviens nevar atņemt un tikai tam pateicoties, mūsu valsts turpinās.

Divdesmit divos gados ar čaklu darbu, neatlaidību un lielu garīgu pacēlumu no krāsmatām un pelniem mēs radījām latvisku taisnības un pārticības valsti.

Divdesmit gadi pagājuši atjaunotajā Republikā. Vai pēc diviem gadiem varēsīm lepoties ar savu valsti? Divos gados pat viens cilvēks var izdarīt ļoti daudz. Cik daudz varam izdarīt mēs visi kopā - divi miljoni latviešu?

Mēs stundām ilgi varam runāt par to, kas mūsu zemē ir slikti, netaisnīgi un ļauni. Bet vai mēs zinām, ko tieši un kā gribam mainīt?

Okupācijas laikā, 80. gadu sākumā, kad veikali mēdza būt tukši kā izslaucīti, tautā klīda joks, ko šodienas bērniem nesaprast. "Veikalā nav banāni? Bet vai tad jūs tos pieprasāt?" Šodienas bērni vienkārši pajautātu – "Nu kādēļ tad jūs neprasījāt tos banānus? Vai tas, kas sevišķs?"

Mēs nevarējām iedomāties, ka varētu prasīt. Pat veikalā redzot banānus, mēs paietu tiem garām.

Tāpat mēs nevarējām iedomāties, ka varam gribēt savas valsts neatkarību. Ja nebūtu cilvēku, kas visus okupācijas gadus to auklēja savās domās, cīnījās un nežēloja savas dzīvības, mums šodien nebūtu savas valsts.

Ikkatra, pat pavisam parasta un ikdienišķa lieta vai lietu kārtība sākumā rodas mūsu **domās**, tad tiek nosaukta **vārdos** un tikai tad realizējas **dzīvē**. Savu pasauli mēs radām paši. Vai mēs ticam, ka Latvija var būt citādāka? Un ja tā – tad tieši kāda ir mūsu Latvija?

Es izstāstīšu pasaku...

Vislabākajā vietā pasaulē ir kāda zeme. To neskar ne stipras vētras, ne zemestrīces. Tajā krāšņi mainās visi četri gadalaiki, katrs nākdams ar savu skaistumu un dāvanām.

Tās balti smilšainos krastus apskalo jūra – skaista un tīra. Cauri zemei plūst lielas un mazas upes, dzidrajos ezeros spoguļojas zilas debesis. Pusi zemes klāj zaļi meži, kuros mīt dzīvnieki un putni, kādus citās zemēs vairs nesastapt. Auglīgā zeme ir sakopta kā dārzs.

Uz katra pakalna, kokiem apvīta stāv lauku māja, kurā mīlēti, laimīgi, veselīgi un zinātkāri aug vismaz četri bērni. Viņi palīdz vecākiem strādāt savā saimniecībā vai nelielā ražotnē. Ik darba dienu viņi dodas uz savu mazo lauku skolu, paaugoties brauc uz aprīņķa skolu, kurā mācās savas tautas vēsturi, literatūru un ģeogrāfiju, dzied korī, mācās ķīmiju, fiziku, matemātiku un vairākas svešvalodas.

Šīs zemes bērni ir gudrākie un spējīgākie pasaulē. Šajā zemē dzīvo skaistākās meitenes, gudrākie un brašākie puīši, mīlošākās mātes un tēvi.

Cilvēki, televīzija un radio runā, dzied, raud un smejas latviešu valodā.

Svētdienās ģimenes dodas uz baznīcu vai saieta namu, kas vienlaicīgi ir garīgās un sabiedriskās dzīves centrs. Sabiedrībā valda savstarpēja mīlestība, cieņa un izpalīdzība.

Gludi un kārtīgi ceļi un dzelzceļi savieno vietas un cilvēkus. Valsts eksporta bilance četras reizes pārsniedz importu. Eksportē augstas kvalitātes pārtiku, koksnes izstrādājumus un papīru, augsto tehnoloģiju izstrādājumus, medikamentus, kosmētiku, dizaina priekšmetus, rokdarbus, mūziku un mākslu.

Svarīgākos pagasta, novada un valsts jautājumus cilvēki izlemj, tieši balsojot. Valsti vada cilvēki, kas bauda vispārēju cieņu un uzticību. Tiešās vēlēšanās tiek ievēlēts pats spējīgākais, godīgākais un gudrākais tautas pārstāvis – valsts Prezidents.

Zemi apsargā neliela, izcili profesionāla, uzticama un moderni bruņota armija. Visi darbaspējas vecuma vīrieši un liela daļa sieviešu ir zemessardzē. Šajā zemē nav noziedzības, netiklības, alkoholisma, narkomānijas, pamestu bērnu un slimu un vecu cilvēku.

Valsts visā pasaulē ir slavēta ar talantīgajiem cilvēkiem, īpašo latviešu kultūru, mākslu un arhitektūru, drošību, kārtību un tīrību, kādu citur nesastapt.

Visā pasaulē runā par šo laimes zemi.

Šī ir mana Latvija. Kāda ir jūsu Latvija?

Vai uzdrīkstaties sapņot? Vai labi sapņi var būt pārāk lieli un pārdroši? Vai pieticīgi sapņi vairs ir sapņi?

Tie, kas smejas par lieliem sapņiem, paši nav spējīgi ne tādus izsapņot, ne izstāstīt, ne arī izvest dzīvē. Tie ir mazi, sīku iegribu un zemu tieksmju cilvēciņi. Viņu laiks tuvojas beigām.

Viņi baidās zaudēt savus sīkos sapņus, jo tie ir pretrunā ar mūsu lielajiem.

Aiz bailēm viņi mūs māna un stāsta, ka nedrīkstam sapņot, nedrīkstam gribēt.

Pēc tam nokauj patiesību un neļauj to runāt - tā esot pārāk radikāla un dažiem var radīt kaunu, individuālās neērtības un materiālus zaudējumus.

Kā pēdējo iznīcina mīlestību - darba un radīšanas prieku.

Bez sapņiem, aizbāztām mutēm, sasaistītām vai bezcerībā nolaistām rokām, mēs būsime tieši tādi, kādus mūs grib redzēt svešas varas un viņu kalpi. Vislabāk lidostā, gaidot uz aizejošo reisu - ar visiem bērniem un ģimenēm.

Neļaujiet tam notikt.

Izsapņojiet savu Latviju. Noticiet tai. Stāstiet par to citiem. Un tad soli pa solim radiet Latviju.

Vissvarīgākās lietas nemaksā neko. Priecāsimies par sauli, vēju, lietu un dabu mums apkārt – laukiem, mežiem, Ventas rumbu un jūru.

Smaidīsim viens otram – uz ielas, veikalā, autobusā.

Pasveicināsim un uzmundrināsim viens otru. Mēs zinām, kā sirdi sasilda viens silts un latvisks “Labrīt!”

Iedosim kaut dažus santīmus vai maizes klaipiņu otram cilvēkam, kam gribas, bet nav ko ēst.

Mīlēsim savus un svešus bērnus. Palīdzēsim veciem un slimiem cilvēkiem.

Sakopsim savu māju, dārzu, sētu vai ielu. Stādīsim kokus un puķes.

Mācīsimies un dalīsimies savās zināšanās ar tiem, kam tās var noderēt.

Pulcēsimies, spriedīsim un lemsim sev svarīgas lietas. Skaļi un droši prasīsim to, kas mums svarīgs. Teiksim un prasīsim pretī patiesību.

Nebrauksim projām, nepārdosim savu zemi, nepameīsim savus bērnus!

Nekādi pasaules labumi nespēs aizstāt viņiem mūsu mīlestību un uzmanību.

Neviena pasaules zeme nebūs tik skaista, lai kompensētu dzimto valodu, Latvijas ainavu, smaržas, skaņas un draugu pleca sajūtu blakus.

Soli pa solim celsim savu sapņu zemi.

Divdesmit gadi ir pietiekami ilgs laiks, lai atsijātu graudus no pelavām. Mēs varam vērtēt cilvēkus pēc darbiem, nevis vārdiem vai frizūrām. Turēsim acis un ausis vaļā! Neklusēsim, ja zinām patiesību!

Vēl divi gadi un atjaunotajai Latvijai būs divdesmit divi gadi.

Divos gados bērns aug, iemācās staigāt, runāt un kļūst par mazu, bet izteiktu personību.

Divos gados maza zīle izaug par ozolu, kas nav sajaucams ar citiem kokiem un pēc gadu simtiem tiks drukāts uz naudas zīmēm.

Cik daudz divos gados varam izdarīt mēs visi kopā - divi miljoni latviešu?

Iztaisnosim muguras un ievilksim elpu - mēs varam neticami daudz!

Jo mīlam sevi un savu sapņu zemi - Latviju!

SAEIMAI. KO TEIKTU ES...

Cienījamie Saeimas deputāti! Dāmas un kungi!

Pateicos par lielo godu jūs uzrunāt – tos nedaudzos, kas atrodas šajā zālē nevis goda, privilēģiju vai naudas dēļ, bet gan lai darītu visu iespējamo savas tautas labā. Es pateicos jums, ka esat šeit.

Es pateicos jums, ka esat tik stipri un ikdienas spējat atrasties vienā telpā ar tiem, kam te nebūtu jābūt. Es to nespētu.

Es pateicos jums, ka ikdienas esat spējuši pārkāpt pāri absurdam, ļaunumam un aprēķinam, ka esat likuši tam pretī gaišu prātu un mīlestību uz savu tautu, uz Latviju. Es pateicos jums, kas strādā 24 stundas diennaktī un kuru darbu nespējam atlīdzināt citādi, kā vien ar savu mīlestību un pateicību. Es gribu, lai jūs zināt, ka tauta to nekad neaizmirsīs. Laiks visu izvētīt un saliek pa vietām.

Daudzi šo namu izmanto, lai sekmētu savu personīgo biznesu, garlaikotos, izklaidētos un vēl saņemtu algu no tautas kabatas. Kādam vēl sarkanā LKP biedra karte svārku iekškabatā sirdi silda un citam būtu jāsēž cietumā, nevis Saeimā. Dažiem labāk patiktu uzrunu saņemt krievu valodā un tikt dēvētiem par „biedriem”. Tik daudziem kalpa līkums mugurā nav izzudis, kaut divdesmit garus gadus jau dzīvojam brīvā valstī. Vien kungi citi.

Dīvaini, ka jūs sēžat šeit – neatkarīgās Latvijas Republikas Saeimā!

Ziniet - šī ir jūsu zvaigžņu stunda. Tieši jūs varat darīt mūs laimīgus. Un tieši tagad. Tas ir tik vienkārši – ejiet prom no šī nama un nekad nenāciet atpakaļ!

Esmu parasta latviešu sieviete, kā daudzas citas. Viss mans pieauguša cilvēka mūžs pagājis nepārtrauktās pārmaiņās un cīņā par izdzīvošanu. Esmu piedzīvojusi trīs naudas maiņas. Esmu strādājusi par šuvēju, skolotāju, apkopēju, pārdevēju, noformētāju, mākslinieci, ierēdni un projektu vadītāju.

Neesmu neko iekrājusi un man nepieder nekas vairāk kā dažas sadzīvē derīgas lietas - man nav ne sava dzīvokļa, ne mājas, ne mašīnas. Kur vien varu, braucu ar riteni. Bet es esmu izaudzinājusi trīs labus bērnus. Ļoti ceru, ka Latvijai.

Es dzīvoju savu dzīvi un ik pa laikam dzirdu, kā jūs dzīvojat savu. Es jūs redzu televīzijā un dzirdu radio. Es gandrīz ik dienas dzirdu sliktu par jums.

Jūsu lēmumi ietekmē manu dzīvi, bet manas domas un lēmumi pagaidām nekādi nespēj ietekmēt jūsējo.

Atkal dīvaini. Mēs esam tik maz. Un Latvija ir tik maza un mīļa.

Kādēļ mēs nezinām, ko jūs ikdienas darāt? Kādēļ par svarīgiem lēmumiem mēs uzzinām tad, kad jau ir par vēlu? Kādēļ jūs nejaudāt mums, kad nezināt ko darīt? Kādēļ mēs nevaram aprunāties ar jums? Kādēļ jūs esat tik tālu? Jūs taču strādājat pašā Rīgas centrā.

Es gribu, lai jūs biežāk ar mums runājat. Es gribu, lai ik nedēļu satiekat aci pret aci vecus un slimus cilvēkus, kas dzīvo nebeidzamā trūkumā, izmisušas mātes, kurām nav par ko apgērbt bērnus uz skolu, pazemotus vīrus spēka gados, kuriem nav darba un kuri nespēj un negrib pamest Latviju un savu ģimeni, lai dotos peļņas meklējumos uz ārzemēm. Es gribu, lai jūs satiekat zemniekus un uzņēmējus laukos.

Es gribu, lai jūs dzirdat, cik piesārņotā valodā runā mūsu tauta. Es gribu, lai jūs ikdienas braucat autobusā un dzirdat, kā diktors krievu valodā pazemo mani un mūsu valsti.

Es gribu, lai jūs dalāt ar mums mūsu bēdas un priekus.

Es gribu, lai jūs esat kopā ar mums, nevis apšaubāmā kompānijā dzeltenās preses lappusēs.

Es drīkstu gribēt, jo maksāju jums algu. Kad redzat sētnieku, kas slauka ielu, ziniet -arī viņš maksā jums algu. Mēs esam jūs pieņēmuši darbā. Un jūs visi kopā savu darbu neesat labi paveikuši.

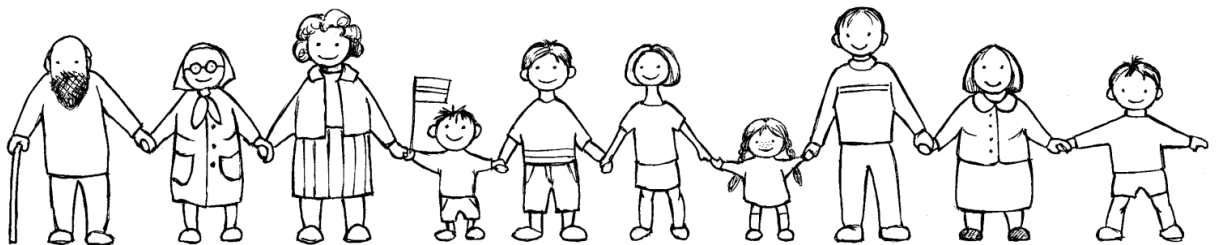
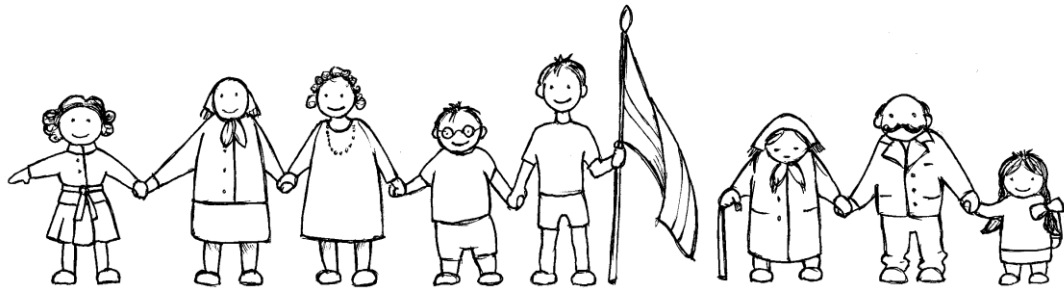
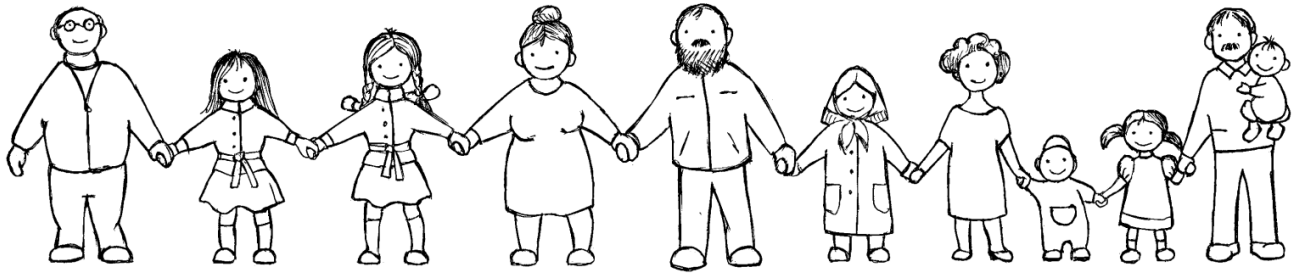
Tik daudzi cilvēki man apkārt saka, ka neies uz vēlēšanām. Viņi domā, ka tādā veidā izteiks protestu, vēlēšanas nebūs likumīgas, kaut kas mistisks notiksies un viss pēkšņi mainīsies.

Daudzi vairs netic sava balsojuma spēkam un iespējām izmainīt valsti. Citi uzskata, ka rezultāti tiek viltoti. Tiešām – ir taču neticami, ka te ir tik daudz to, kam te nebūtu jābūt!

Mēs esam jums uzticējušies un mēs gribam uzticēties.

Mūsu Latvija ir tik maza un mīļa. Un mūsu tauta tik čakla, sīksta un gudra. Mēs esam pelnījuši cerību uz taisnīgu un pārtikušu valsti. Mēs esam pelnījuši, lai visi šeit sēdošie domātu un runātu latviski.

Mēs esam pelnījuši, lai pār šī nama sliekšni kāpj tikai tie, kas domā un strādā mums un Latvijai!

KĒDES VĒSTULE SILTĀM ROKĀM

Vai esi kādreiz saņēmis ķēdes vēstuli, kas sola laimi, pārticību un brīnumu, ja vien to pārsūtīsi tālāk vairākiem cilvēkiem? Jā, Tu nemaldies. Šī būs viena no tām. Tikai kāda mistiska spēka vietā šoreiz Tu sev palīdzēsi pats.

Drīz ir Saeimas vēlēšanas.

Nav taisnība, ka neejot uz vēlēšanām Tu kaut ko pierādīsi vai izteiksi protestu. 100 cilvēki Saeimā tiks ievēlēti vienalga. Tikai Tu nebūsi tiesīgs viņus kritizēt. Ja paskaties atpakaļ mūsu neseno vēsturē, tad tomēr katra jaunievlētā Saeima bijusi vismaz par 5% labāka par iepriekšējo. Ja rīkosimies atbildīgi, šī būs daudz labāka.

Mūsu domas par politiku ir tik sliktas, ka kauns par to runāt. Kad cietīsi kārtējās neļēdzības vai netaisnību valstī, būsi zaudējis darbu, uzņēmumu vai pat mājas, vienalga būs jāmet kauns pie malas un jāraud citiem uz pleca. Tādēļ aprunājies ar saviem radiem, draugiem un kaimiņiem, īpaši vecākā gadagājuma cilvēkiem un jauniešiem. Vai viņi ies uz vēlēšanām un par ko viņi balsos?

Būtu labi ļaut mūsu vecākiem saprast, ka tie, kas sola labu Latviju, ir darījuši visu, lai tā būtu laba tikai viņiem pašiem, bet nelaba mums visiem citiem. Pensijas neklūs lielākas no lieliem solījumiem vien.

Būtu labi likt jauniešiem saprast, ka iet uz vēlēšanām un balsot šobrīd ir tikpat liela atbildība pret Latviju, kā piedalīšanās Brīvības cīņās 1919.gadā.

Nebalso par sīkpartijām, kas nepārvarēs 5% barjeru. Tā Tu piešķirsi papildus vietas tām, ko nevēlies redzēt visvairāk.

Balsošanu ar tukšām aploksnēm varētu nosaukt par konstruktīvu protestu, taču atceries – tie, kas uzskata mūsu valsti par kļūdu, tā nedarīs!

Ja vēlies izbaudīt krievu partijas veidotu valdību, aizbrauc uz kādu Krievijas pilsētu un pārdomā, vai vēlies, lai Latvijā būtu tāpat. Ja Tev patīk krievu valoda un mentalitāte, varbūt paliec tur, bet nepakļauj visu latviešu tautu savai izvēlei. Krievu menedžments kopš Jāņa Briesmīgā laikiem nav mainījies. Tā galvenās pazīmes – ģimenes būšana, korupcija, meli, slinkums, nolaidība un prātam neaptverama nežēlība. Krievu vecticībnieki reiz Latvijā ieradās tieši tādēļ, lai būtu pēc iespējas tālāk no tā visa.

Lojāliem, ar loģisko prātu un godaprātu apveltītiem Latvijas pilsoņiem ir diezgan plaša izvēle. Jā – katrā no politiskajām apvienībām ir arī cilvēki, kas nav pelnījuši būt Saeimā. Taču tieši Tavā varā ir to izlemt. Katrā no šiem spēkiem ir vismaz daži cilvēki, kas ar darbiem pierādījuši, ka kalpo Tev, man un mums visiem.

Vai atceries tos brīžus, kad kādu politiķi esi gribējis nošaut, ielikt cietumā, aizsūtīt uz Pleskavu vai vismaz atlaist no darba?

Ja zini, ka kāds politiskais veidojums pilnā sastāvā ir pelnījis šīs represijas, izmet sarakstu papīrgrozā un iedomājies, ka Tu piepildi savas dusmas un aizvainojumu. To pašu vari iedomāties, ja no vēlēšanu biļetena, kurā pārsvarā ir cienījami cilvēki, izsvītrosi vārdus, kas pārējos apkauno.

Savukārt, ar plusiņiem atalgo tos, kas ar darbiem pierādījuši, ka pārstāvēs Saeimā Tavas un Tev tuvu cilvēku intereses un uzskatus.

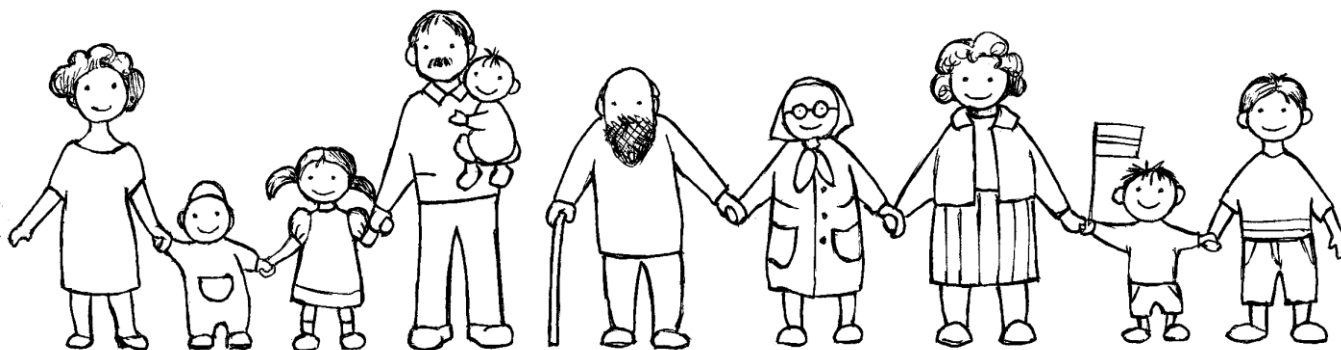
Īpašs veltījums Tev, kas esi nobalsojis „ar kājām”:

Paskatieties uz to debess pusi, kur šobrīd ir Latvija, un atceries, ka mēs Tevi mīlam un gaidām atpakaļ. Bērni, vecāki, brāļi, māšas, radi un draugi Tevi gaida. Un tikai kopīgiem spēkiem mēs varam panākt, ka Latvija ir vieta, kur Tev dzīvot, strādāt un būt laimīgam.

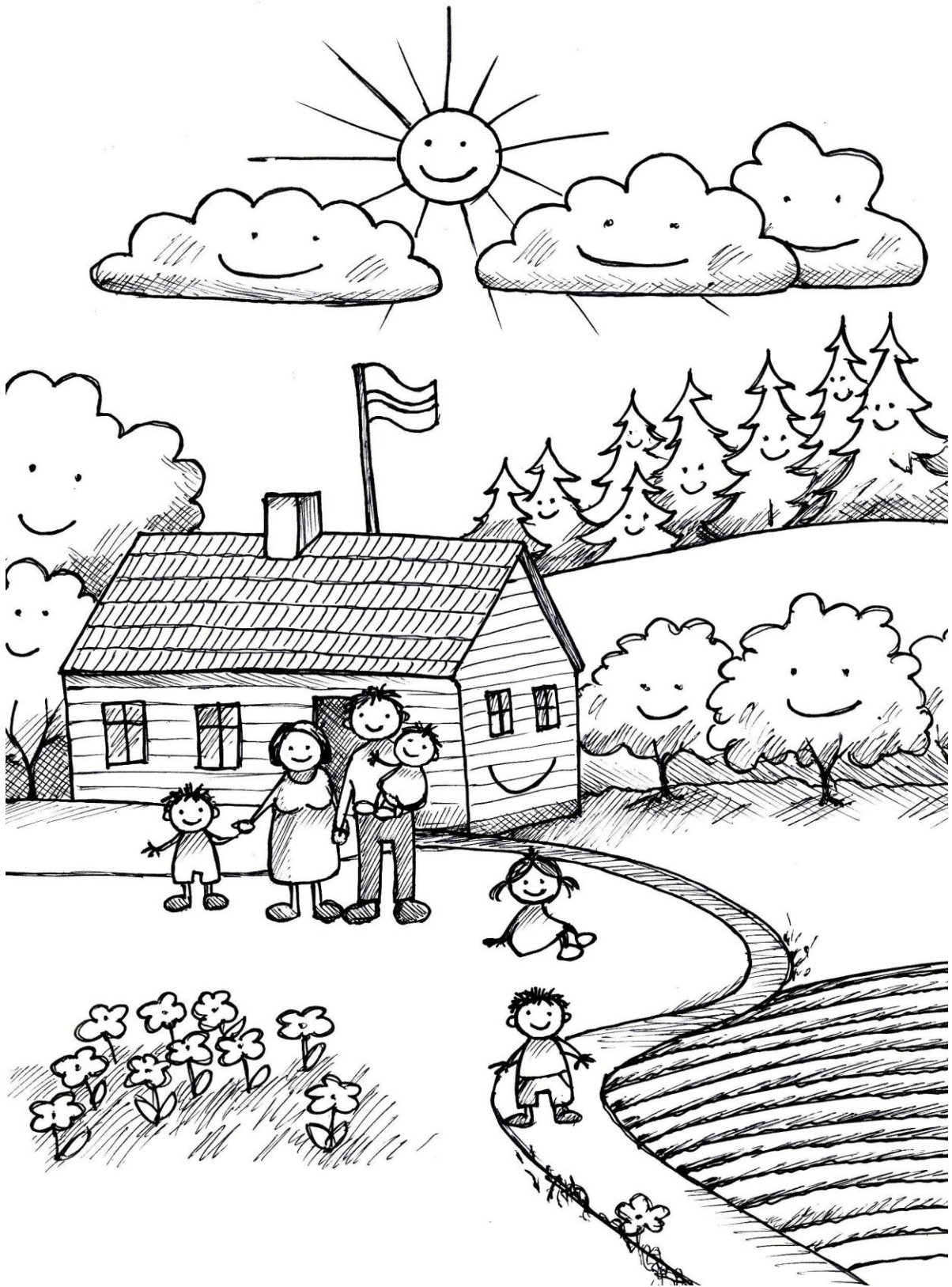
Vēlēšanu iecirkņi strādās visās pasaules valstīs, kurās dzīvo Latvijas pilsoņi. Neizmirsti paņemt līdzi pasi!

Ja nodosi šo vēstuli 10 cilvēkiem, mūs piemeklēs brīnums – latviska, pārticīga un godīga valsts. Varbūt pavisam drīz. Ja pārsūtīsi 20 cilvēkiem - vēl labāk.

Nepārrauj šo ķēdi. Iedomājies, ka tā ir silta un mīļa drauga roka, ko sniedz otram latvietim vai lojālam Latvijas pilsonim!

LAIMES ZEME

PĒCVĀRDAM

Lūdzu kopē un pavairo šo grāmatiņu – gan tekstus, gan zīmējumus! Dod tos krāsot bērniem. Lai gan - viņi zina labāk par mums, cik mūsu Latvija ir skaista un mīļa.

Atceries, ka lielākā daļa vecakās paaudzes internetu nelieto. Iepriecini tos, kas pat avīzi nevar nopirkt. Tādu mūsu vidū ir ļoti daudz.

Tas ir ne tikai atļauts, bet pat ļoti ieteicams.

Noteikums ir tikai viens – Tu nedrīksti par to saņemt naudu.

Pārdomā, kādu Latviju Tu vēlies un uzraksti man savu pasaku! Te gan noteikumi ir vairāki - tai jābūt pozitīvai, iedvesmojošai un ar labām beigām.

Tu vari iedomāties un aprakstīt, ka Andris Šķēle atdod visas savas bagātības valsts parādu dzēšanai, pārceļas uz mazu koka mājiņu Vidzemē un audzē rozes. Viņš beidzot ir laimīgs un padara laimīgus citus. Viņš dzied sava pagasta korī un valsts svētkos 18.novembrī iet lāpu gājienā cauri Rīgai. Cilvēki, viņu satiekot, draudzīgi sveicina.

Tu vari iedomāties, ka līdzīgi rīkojas visi citi, kas savu bagātību ieguvuši nelikumīgi vai netaisnīgi – uz mūsu zemes un tautas nelaiemes rēķina.

Tu vari iedomāties, ka Latvijā atkal būvē lidmašīnas un ražo fotoaparātus. Tu vari iedomāties, ka pasaules ostās uz mūsu kuģiem atkal plīvo mūsu karogi.

Tu vari iedomāties, ka visi latvieši atgriežas Latvijā un padara mūsu valsti par ekonomisko brīnumu un paraugu visai pasaulei.

Tu vari iedomāties, ka jaunieši Rīgas ielās dzied latviešu tautasdziesmas - sava prieka pēc. Ne tikai Dziesmu svētkos, bet tādēļ, ka ir lepni un laimīgi par savu valsti.

Apraksti vai uzzīmē, kā tieši tas būs un notiks, un tici – tas kļūs par īstenību!

Ieva Nikoleta Dāboliņa
31.08.2011.

ievadabolina@gmail.com